

Ja sam musliman (1)¹

Autor: dr. Muhammed bin Ibrahim el-Hamed

Ja sam musliman, to znači da je moja vjera islam. Islam je veličanstven i neprikosnoven. Svi su ga vjerovjesnici, neka je Allahov mir na njih, prenosili od prvog do posljednjeg. Osim toga, on nosi uzvišena i prefinjena značenja. Naime, islam predstavlja predanost, pokornost i poniznost Stvoritelju. Pored toga, islam ukazuje na mir, spokoj (ar. selam), sreću, sigurnost i staloznost kako za pojedinca, tako i za društvo.

Usljed toga, među terminima koji se najviše spominju u šerijatskim tekstovima jesu islam i selam. Es-Selam je, također, jedno od Allahovih imena i muslimani ga koriste prilikom međusobnog pozdravljanja. Povrh toga, to je i pozdrav među stanovnicima Dženneta. Istinski musliman je onaj od čijeg jezika i ruku su mirni ostali muslimani. Islam je vjera dobra koja odgovara za sve ljude, on im je dovoljan, te im trasira put sreće na ovome i na onome svijetu. Iz tog razloga, islam je posljednja, sveobuhvatna i sasvim jasna vjera za sve. Ne daje prednost jednoj rasi nad drugom, jednoj boji kože nad drugom; naprotiv, svi se ljudi tretiraju na jedinstven način. U islamu se ljudi ističu samo i isključivo po tome koliko praktikuju njegova načela i učenja.

Usljed toga, svi ga moralno osviješteni ljudi prihvataju, jer islam odgovara iskonskoj ljudskoj prirodi. Svaki čovjek se rađa sa prirodnom naklonošću prema dobru, pravdi, i slobodi. Svi oni imaju urođenu ljubav prema Gospodaru, priznajući da je Allah jedini, i niko drugi mimo Njega, koji zaslužuje da bude obožavan. Prema tome, čovjek živi u ovoj neiskvarenoj prirodi sve dok ga nešto od nje ne odvрати i usmjeri suprotno od nje. Ovu vjeru je za ljude izabrao Onaj ko ih je stvorio, njihov Gospodar i jedini koji zaslužuje da bude obožavan.

Moja vjera islam me uči da ću živjeti na ovom svijetu, a potom da ću nakon smrti preći u drugi život. To će biti konačno odredište za sve ljude, Džennet ili Džehennem.

Moja vjera islam stavlja mi u obavezu određene radnje, a druge mi zabranjuje. Kada se budem pridržavao naredbi i klonio zabrana, živjet ću sretno i na ovom i na onom svijetu. U slučaju da budem nemaran prema tome, doživjet ću ovosvjetsku i onosvjetsku nesreću u mjeri u kojoj sam iskazao nemarnost i nepokornost. Najvažnije što mi islam naređuje jeste potvrđivanje Allahove jednoće (tevhid u rububijetu, uluhijjetu i esmai ves-sifat). U skladu s tim, svjedočim i čvrstvo vjerujem da je Allah moj Stvoritelj i jedini koji zaslužuje da Ga obožavam. Ne obožavam nikoga mimo Njega, to činim iz ljubavi prema Njemu, strahujući od Njegove kazne, nadajući se Njegovoj nagradi i oslanjajući se jedino na Njega. Ovo je, ustvari, tevhid koji se iskazuje svjedočenjem da je Allah jedan i da je Muhammed Njegov rob i Poslanik. Muhammed je pečat svih poslanika. Uzvišeni ga je poslao kao milost svim svjetovima i sa njim je okončao poslanstva i vjerovjesništva. Dakle, nema i neće biti vjerovjesnika poslije Muhammeda. On je donio vjeru koja je pogodna i odgovarajuća za svako vrijeme, mjesto, kao i za svaki narod.

Moja vjera mi također strogo naređuje da vjerujem u meleke i sve poslanike, od kojih su najvrijedniji Nuh, Ibrahim, Musa, Isa i Muhammed, alejhim-selam.

Osim toga, naređuje mi i da vjerujem u sve nebeske knjige koje je Allah objavio Svojim poslanicima, a usto mi naređuje da se pridržavam posljednje i najveličanstvenije, a to je Časni Kur'an.

Vjera mi moja naređuje i da vjerujem u Sudnji dan kada će ljudi biti nagrađeni ili kažnjeni za djela koja su počinili. Usto, naređuje mi i da vjerujem u Allahovu odredbu, da budem zadovoljan sa svime što me snađe u ovom životu, od dobra i zla, te da uradim sve što je u mojoj moći od uzroka koji vode ka sreći.

Vjerovanje u Allahovu odredbu mi garantuje smirenost, strpljenje i pomaže mi da ne žalim za onim što me mimoišlo, jer sam posve ubjeđen da ono što me je zadesilo, nije me moglo mimoići, niti me je moglo zadesiti ono što me mimoišlo. Prema tome, sve što se dešava Allah je odredio i prethodno zapisao, a moje je da poduzmem ono što je u mojoj moći, te da budem zadovoljan svim onim što mi se nakon toga desi.

Islam mi naređuje da očistim svoju dušu sa dobrim djelima i lijepim ponašanjem kojim je moj Gospodar zadovoljan. Meni se daje u obavezu i da usrećim svoje srce, da svoja prsa učinim prostranim, da mi se prosvijetli put kojim kročim i naposljetku, da budem koristan član zajednice.

Najveće djelo u tom pogledu je iskazivanje Allahove jednoće, obavljanje pet propisanih namaza tokom dana i noći, davanje zekata, post mjeseca ramazana na godišnjem nivou i obavljanje hadža u Mekki za onoga ko je to u mogućnosti.

Jedno od najvažnijih djela koje prsa čini prostranim, a na koje me moja vjera usmjerava jeste učenje Kur'ana koji predstavlja Allahov govor. To je najistinitiji, najveći i najljepši govor koji sadrži znanje

---

¹ Sažeti prikaz islama

prethodnih i potonjih generacija. Učenje Kur'ana ili njegovo slušanje unosi mir, spokoj i sreću u srce, čak i ako taj koji ga uči ili sluša ne poznaje arapski jezik, pa i ako nije musliman.

Pored toga, jedno od najboljih djela koje najviše utječe na prostranost prsa jeste učestalo upućivanje dove Allahu, obraćanje Njemu, i molba da nam ispuni potrebe, bile male ili velike. Uzvišeni se, naime, odaziva onome ko Ga doziva, iskreno Mu ispovijedajući vjeru.

Također, među najznačajnijim djelima koja također prsa čine prostranim jeste i učestalo spominjanje Allaha Uzvišenog.

Moj Poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, me je uputio na to kako da veličam Uzvišenog Allaha i podučio me je najboljem zikru. Kao primjer možemo navesti: 1. Četiri rečenice koje predstavljaju najvrjedniji govor nakon Kur'ana, a to su: "subhanallah, elhamdulillah, la ilahe illallah, Allahu ekber".

2. "Estagfirullah ve la havle ve la kuvvete illa billah".

Ove riječi imaju čudnovat utjecaj na rasprostranjenost prsa i na unošenje smirenosti u srce.

Islam mi zapovijeda da održavam nivo svoga dostojanstva i čovječnosti, te da svoj razum i ostale dijelove tijela koristim u onome za šta sam stvoren, onome što mi koristi na dunjaluku i na ahiretu.

Islam mi naređuje i milost, lijepo ponašanje i da činim dobročinstvo prema drugima, rječju i djelom, shodno svojim mogućnostima.

Najveće ljudsko pravo na koje nam islam skreće pažnju je pravo roditelja. U skladu s tim, stavlja nam se u obavezu da prema njima činimo dobročinstvo, da im želimo svako dobro i da se trudimo da ih usrećimo, pogotovo u starosti. Usljed toga, očevi i majke su uvijek u islamskim društvima bili na visokom položaju. Djeca su im iskazivala neizrecivo poštovanje i bili su im na usluzi. Što više roditelji ostare ili ih zadesi kakva bolest, njihova djeca se više trude u dobročinstvu prema njima.

Moja vjera me također uči da ženi pripada velika počast i da ona ima velika i značajna prava. Na žene se odnose isti propisi kao i za muškarce, osim onoga što je izuzeto i najbolji ljudi su oni koji se najbolje ophode prema svojim porodicama. Žensko dijete, prije svega, ima pravo da bude dojeno, da se o njemu vodi računa i da se lijepo odgoji. Njoj se tada roditelji i ostala rodbina mnogo raduju.

Kada odraste, tada joj se također iskazuje izuzetno poštovanje budući da njen staratelj vodi računa o njoj. On, naime, ne dozvoljava da iko toj ženi učini bilo šta loše, niti da je čak bilo ko ružno pogleda.

Ukoliko se ona uda, to se sprovodi po Allahovoj riječi i Njegovom čvrstom ugovoru. Boravit će u najljepšem mogućem okruženju sa svojim mužem u braku, a njen će muž imati obavezu da čini dobročinstvo prema njoj i da od nje odagnava bilo kakvu štetu.

Kada žena postane majka, činjenje dobročinstva prema njoj bit će povezano sa Allahovim pravom, a nepokornost njoj će biti povezano sa činjenjem širka i nereda po Zemlji.

Kada je žena nekome sestra, njenom bratu je zapovijedeno da održava vezu sa njom, da joj iskazuje počasti i da je ljubomorno čuva. Žena kao tetka po majci uživa status majke po pitanju činjenja dobročinstva i održavanja rodbinskih veza,

a kao nena, ili kao žena koja je zašla u godine, imat će posebnu vrijednost kod njene djece, unučadi i cijele porodice. Skoro da nikada njen zahtjev neće zanemaren biti i skoro da nikada njen savjet neće odbiti.

Ukoliko neka žena nema rodbine ili komšija, imat će opće pravo koje joj nudi islam koje se manifestira u tome da joj niko nema pravo neugodnost pričiniti.

Zajednice muslimana su oduvijek vodile brigu o ovim pravima na pravi način što je ženama dalo vrijednost kakvu nisu imale u drugim kulturama i religijama.

Osim toga, ženi se u islamu daje pravo da bude vlasnica, da izdaje pod najam, da kupuje i prodaje i tako dalje. Ona ima pravo da uči, da druge podučava, te i da radi ukoliko se to ne suprotstavlja propisima vjere. Povrh toga, imamo onaj dio znanja koji je obaveza (farz ajn) svakom pojedincu da nauči, bio muško ili žensko.

U osnovi ženama pripada sve ono što pripada i muškarcima izuzev onoga što je karakteristično samo za žene ili samo za muškarce. Shodno tome, svi propisi u potpunosti odgovaraju i muškom i ženskom rodu što je sve detaljno pojašnjeno.

Vjera mi naređuje da volim svoju braću i sestre, svoje amidže, dajdže, tetke i svu svoju rodbinu. Osim toga, naređuje mi i da ispunjavam obaveze prema svojoj supruzi, djeci i komšijama.

Vjera me podstiče na učenje, te da poduzimam sve što oplemenjuje moj razum i ponašanje.

Naređuje mi i da budem stidan, blag, darežljiv, hrabar, mudar, staložen, strpljiv, ponizan, lojalan, čedan, da budem od povjerenja, da ljudima želim dobro, da se trudim u stjecanju opskrbe, da budem ljubazan prema siromasima, da obilazim bolesne, da ispunjavam data obećanja, da lijepo govorim uz prijatan osmijeh, te naposljetku, da se trudim da ljude usrećim shodno mojim mogućnostima.

S druge strane, vjera me upozorava na neznanje, nevjerstvo, ateizam, grijehenje, nemoralne postupke, oholost, zavist, mržnju, loše mišljenje, pesimizam, tugu, laž, očaj, škrtost, lijenost, kukavičluk, besposlenost, ljutnju, nepromišljene i glupave postupke, te i na činjenje zla ljudima. Pored toga, vjera me kori radi pretjeranog govora od kojeg nema nikakve koristi, otkrivanja tajni, pronevjere, nepokornosti roditeljima, prekidanja rodbinskih veza, zapostavljanje djece, činjenja neprijatnosti komšijama i svim stvorenjima uopćeno.

Islam mi, usto, zabranjuje da konzumiram alkohol i droge, te da se upuštam u kocku, krađe, prevare, plašenje drugih ljudi i njihovo špijuniranje.

Moja vjera islam nas upućuje i da čuvamo imetke, te da se na taj način sigurnost i mir obezbjeđuju. Usljed toga, vjera podržava i hvali one koji su od povjerenja, te im obećava lijep život na ovom svijetu i ulazak u Džennet na onom svijetu. S druge strane, islam zabranjuje krađu i prijeti kaznom onima koji krađu kako na ovome, tako i na onome svijetu.

Moja vjera vodi brigu o ljudskom životu, te je, iz tog razloga, zabranila bespravno ubijanje i napastvovanje drugih na bilo koji način, makar to bilo i verbalno.

Ova vjera zabranjuje da čovjek priredi štetu samome sebi, te, prema tome, čovjeku nije dozvoljeno da naruši svoje zdravlje, razum ili da počini samoubistvo.

Vjera islam garantuje slobodu, ali je i precizno definira. Naime, čovjek u islamu ima slobodu da razmišlja, kupuje, prodaje, da se bavi trgovinom i da putuje. Dakle, slobodan je da koristi ovosvjetske blagodati od hrane, pića i odjeće dokle god time ne čini nešto što je zabranjeno, nešto što će naštetiti njemu ili drugima.

Moja vjera, dakle, regulira slobodu: ne dozvoljava da neko nasrne na nekoga drugog i ne dopušta da se čovjek prepusti zabranjenim užicima koji će narušiti njegovu ljudskost, sreću, te na kraju i njegov imetak.

Ako samo promisliš o onima koji su sebi dali apsolutnu slobodu bez ikakvog vjerskog ili racionalnog ograničenja, shvatit ćeš da oni žive u najvećim ponorima nesreće i tjeskobe, tako da su neki od njih željni suicida kako bi se riješili potištenosti.

Vjera me moja uči i najljepšim manirima prilikom jela, pića, spavanja i razgovora sa ljudima.

Vjera me, također, uči da budem širokogrudan prilikom kupoprodaje, te da na ljubazan način potražujem svoja prava. Uči me i tome kako da se postavim prema onima koji zastupaju druge vjere. Ne smijem im činiti nepravdu niti nanositi neprijatnost, naprotiv, trebam im činiti dobročinstvo i nadati se da će ih dobro snaći.

Historija svjedoči u korist muslimana, da su bili tolerantni prema neistomišljenicima na takav način kakav niko od naroda prije njih nije bio. Muslimani su, naime, normalno živjeli sa narodima drugih vjeroispovijesti koji su bili pod muslimanskom upravom. Prema svima su se izuzetno lijepo ophodili, onako kako i treba da bude među pripadnicima ljudskog roda.

Generalno, islam me je naučio manirima ponašanja i međuljudskog ophođenja do u detalje, tako da mi život bude čist od nedostataka i da budem sasvim sretan. Usto, zabranio mi je i sve što remeti moj život i što nanosi štetu društvenoj zajednici, ljudskoj psihi, razumu, imetku ili časti.

Onoliko koliko praktikujem islamska načela, toliko će mi biti potpunija sreća, a onoliko koliko ih budem zanemarivao, toliko će mi sreća biti umanjena.

Međutim, ništa mi to ne garantuje da ću biti sačuvan od grijeha i da neću praviti propuste. Moja vjera, naime, vodi računa o ljudskoj prirodi, te da je čovjek slabšan u određenim prilikama pa će napraviti prekršaj, preći granicu i tome slično. Iz tog razloga, islam daje priliku ljudima da se pokaju, da traže oprost za svoje grijeha i da se Allahu vrata. Prema tome, pokajanje briše posljedice mojih propusta i uzdiže moj položaj kod Gospodara.

Sva učenja islamske vjere iz bilo kojeg područja: vjerovanja, ponašanja, moralnih vrijednosti i međuljudskih postupaka; sve je to zasnovano na Časnom Kur'anu i čistom sunnetu.

I na kraju, definitivno izjavljujem sljedeće: da se bilo koji čovjek na bilo kojem mjestu na Zemlji upozna istinski sa vjerom islam, ništa mu drugo ne bi preostalo osim da je prihvati. No, problem nastaje što pravu sliku islama iskrivljuju isprazne propagande ili gnusna djela ponekih pripadnika islama koji se istinski ne pridržavaju ove predivne vjere.

Ako bi čovjek razmislio o islamu onakav kakav je, ili o onima koji ga se istinski pridržavaju, ne bi se dvoumio u tome da ga prihvati. Biće mu posve jasno da islam poziva ljude da budu sretni, da se među njima proširi mir i sigurnost, te da njihovim životima zavlada pravda i dobročinstvo.

A što se tiče izopačenih djela nekih koji se samo pripisuju islamu, bilo ih malo ili mnogo, to ne može ni u kom slučaju da ide na račun vjere ili da se vjera zbog toga krivi. Islam je, naprotiv, čist od svega toga. Posljedice tih sramnih radnji se tiču samo njihovih počinioca budući da ih islam nije podstakao na njih, već im je zapravo zabranio da takva djela čine.

Pored toga, pravda iziskuje da pogledamo u istinske praktikante ove vjere, jer to, doista, puni srca strahopoštovanjem prema ovoj vjeri i njenim istinskim sljedbenicima. U skladu sa prethodno kazanim, islam nije zanemario od dobra ni malo niti krupno, a da na njega nije podstakao. Također, niti jednu štetu nije izostavio, a da na nju nije upozorio.

Zbog toga, pravi sretnici su isključivo oni koji istinski veličaju ovu vjeru i koji je iskreno primjenjuju. Oni su najbolje svoje duše dotjerali i lijepim svojstvima i manirima se okitili. To im potvrđuju oni koji su im blizu i oni koji su od njih daleko, te oni koji se sa njima slažu, ali i oni koji im se protive.

A ako bismo vjeru procjenjivali samo na osnovu onih koji je se i ne pridržavaju istinski, to ne bi bilo pravedno. Naprotiv, to je čista nepravda.

Ovo predstavlja poziv za svakog nemuslimana da spozna islam, te da ga i prihvati.

Onaj ko želi da primi islam, to je vrlo jednostavno. Neka posvjedoči da nema istinskog boga koji zaslužuje da se obožava mimo Allaha i da je Muhammed Njegov Poslanik. Nakon toga, neka se poduči osnovnim vjerskim stvarima koje su mu neophodne kako bi praktikovao ono što mu je vjerom naređeno. Što se više podučava vjeri i što je više praktikuje, veća će mu biti sreća i uzvišeniji položaj kod njegovog Gospodara.

